

VERESS MIKLÓS

Dózsa álma: Zápolya a tüzes trónon

Lassan piritünk meg a füst majd ráterül szétszórt hadadra
Temesvártól Mohácsig feketéllnek a hullák
pöre dögök kihántva a páncélből az úri göncből
s némelyiknek még van szeme is arca is van nemiszerve
nem bosszulták meg eléggé rajtuk a századokat
a falhoz szorított asszonyokat a korbácsvég vájta szemgödört
a nincs-neve-koponyát paraszt-Magyarország pucér fenekét
melyen csattogott az ostor míg a hús vérrel keveredve vonított
jaj az az ostor az a hátunkból hasított ostor verte a seggünk
hogya a vérrel kibuggyant szégyen nélkül a bélsár
jeleztvén az országhatárt a Kárpátoktól az Al-Dunáig
ezért piritünk meg Zápolya páncél-rotyogásban
s ha jó szél jön majd elviszi a szagot hogy szimatolva nemesi orrok
bújjanak parfümeidbe csipkés zsebkendő-Magyarország
mindenki így döglük meg minden parasztnyúzó
s még örülni fog ha karót kap alulról s nem foggal tépik a sültnemesek
és lesznek gyerekvelők is a síkság tányérján
és zápolyanékkal megtűzdelt hegyek
hej micsoda lakoma micsoda lakoma bezabálhatsz Dózsa végre
sütik Zápolyát Temesvár tepsijében vaskemencében
asztalodon a fej a két tükörtojás szem s a szemöldök
leperzselve mint a malacszőr ezüsttálon hever bíbor szájában
tartva a földet s a fején rőt koszorú hát koronát kapott a király
villát bele lehet szeletelni lehet csámcsogva falni
így zabálunk meg Zápolya és az asztal alatt
vagy asztalra ugorva lesnek kutyáink a csontra

Lassan piritünk meg és szájuk nyalogatva keringnek majd körülöttünk
kik most körülöttesd lovagolnak fürkészve a távot
kiknek fehér hasát és úri belét csak a páncél
óvja miként kitinbörtön a lárvát
nem lesz hernyó belőlük cseresznyefa-Magyarország
zöld vérük kitapossuk szőrös testüktől undorodva
s kiokádva ezt a szerelmet irántad ki velük összefeküdtél
a táltosölökkel a herélt papokkal a vérbajos királyokkal
idegenszagú ágyékoknak aki föltartad vad öledet

most nem hághatnak meg ne félj nemes paripáik
mert cséphadarók döntik le a földre inukba kasza vág
és a lovasok büdös füstben keresik lemetélt tagjaikat
belenyúlnak a két tükörtojás szembe megállnak iszonyodva
sárkányfej Magyarország-Gorgó nem való rád korona
csak az enyémre

A füst ráfeketül majd hadainkra karón vigyorgó nemes katonákra
én megyek köztük én Dózsa György és a kereszt
nem mulatok én nem mulatok csak kíséretet a síp és dudaszó
meg a parasztok lábdobogása látom hogyan terülnek gyöngye kisasszonyok
a földre lepedőnek a hentergés alá mely telefröcsköli
a paloták falait — abból kel ki a sárkány turbános keselyű
kering Temesvártól Mohácsig Segesvártól Isonzóig
hol pőre embriók kihántva anyjuk méhéből hevernek
két nemű soseméltek békaporontyok elabortált fagyott katonácskák
én megyek köztük én Dózsa György és a kereszt
meg anyáink jönnek kezükben gyertya-kastélyok lobognak
és fölperzselt nádasokban fortyogó mocsarakban
ölelkezik vicsorogva úr s a paraszt
a füst ráterül majd fölgyulladt erdőként ég ez az ország
lángban mosakszunk megtisztulunk egyszer

Te vagy én sül valaki mindig zsírjába fül ez az ország
nincs kegyelem csak lakoma hús és bor döggel
s én megyek én Dózsa György részegen és bezabálva
hogy hazát foglaljak a nincsteléneknek
mindegyik kap palotát szépmellű asszonyt s szentképeket is
pénzt földet paripát s leszen jobbágya akit deresra húzhat
kinek asszonyát falhoz szoritja beledönti hatalmát
azt az ebihal-csapkodású jövőt hogy megváltsa igazáért
nem kilenc hónap kilenc év de századok múltán
ők szántják fel ezt a földet amit megrágyázott a Zápolya maradéka
s eltemetett asztal alól egyszer kigurítják a koponyát
s gyertyát állítanak bele ijesztteni szüretkor a lányokat
hogy szétremegjen combjuk mellük teljen örömmel
rémületben és szerelemben újra kell nemzeni Magyarország

Másképp nincs kegyelem ennek az országnak nincs kegyelem
lassan pirul majd a füst ráfeketül szétszórt hadainkra
s lesz lakoma síp és dudaszó együtt mulatunk
én Dózsa György mellemen a kereszttel
s te Zápolya János asztalon görgöző koponya
nézi nézi a trónt szemgödör-Magyarország
csorduló nyüvek könnyei
fehér csont mögött csak a sötétség morajlik

fekete lánggal ég majd belül sikolyunk
testetlen bűz kavarog
izzik a trón